

HRA NA BOHA

Josef Gust

HRA NA BOHA

Josef Gust

HRA NA BOHA

Josef Gust

Text © 2017 Josef Gust

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Návrh obálky: Josef Gust

Obálka © 2017 Petr Bauer

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-168-4 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-169-1 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-170-7 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

1.

„Tak děti, v dnešní hodině ruského jazyka mám pro vás překvapení,“ pronesla učitelka Marie Pavlíková.

„Kdo by chtěl, může si dopisovat s chlapcem nebo dívkou z naší spřátelené školy ve Sverdlovsku.“

Všechny děti ze 4.A při pohledu na obálky s červenomodrými proužky po obvodě, které držela soudružka učitelka v ruce jako vějíře, s nadšením zvedly ruce.

„Dobře, tak podle abecedního seznamu budete chodit ke stolu a každý si vybere jednu obálku.“

Položila všechny dopisy na kraj učitelského stolu. Byla si jistá, že při povinném zájmu všech žáků se dostane na každého. Dopisů bylo přesně dvacet šest. Stejně jako dětí ve třídě.

Jedním z nich byl Kája Wachtl. Jako poslední se nedočkavě zvedl z lavice a svižnými krůčky spěchal k paní učitelce.

„A na tebe, Kájo, zůstal tenhle,“ pronesla s trpkým úsměvem.

„Tak, a ještě mám pro vás pár informací. Doma si přečtete své dopisy a napíšete odpověď. Napoprvé, jak se jmenujete, kolik vám je let, kde bydlíte a co máte rádi. Poproste rodiče, ať vám koupí letecké obálky, to jsou takovéto proužkaté po obvodu.“

A až budete mít dopis hotový, půjdete ho dát na poštu. Příští hodinu si potom popovídáme o vašich nových kamarádech,“ dodala ještě učitelka, otevřela učebnici a přešla k normální výuce.

Byl nádherný jarní den, sluníčko šimralo svými paprsky rozkvétající přírodu a malý Kája utíkal domů ze školy. Světle modrá taška na zádech mu nadsakovala do nepravdelného rytmu a oči mu zářily nedočkavostí. Ve školní šatně se ani nerozloučil s kamarády, neboť myšlenky ho táhly k tomu dopisu od neznámého kamaráda z takové dálky. Už aby ho mohl otevřít.

Kája Wachtl bydlel v malém městečku nedaleko západoněmeckých hranic. Dva stupně základní školy, zdravotní středisko, několik různých obchodů. Z podniků cihelna, fabrika na výrobu plastových něčeho, zemědělské družstvo a drůbežárna. Kolorit města doplňovalo několik hospod, kde pravidelným návštěvníkem byl i Kájův táta. O další rozruch se ve městě starala právě probíhající výstavba sídliště.

Kája byl jedináček a zrovna procházel divným obdobím. Obdobím, které dosud neznal. Nic nebylo jako dřív. Rodiče se před měsícem rozvedli. Protože maminka pracovala na směny v nedalekém pivovaru a tatínek také na směny v cihelně, býval

Kája často sám. Bydleli v malém bytě čtyřpodlažní bytovky na okraji města.

Tatínek se odstěhoval. Aby bylo hlídání, začal Kája chodit několikrát v týdnu k dědečkovi a babičce, kteří měli domek na druhé straně města. Někdy tam i přespal. V malém pokojíku v podkroví, bez okna, kde kromě postele s obrovskou duchnou vycpanou pravým husím peřím a křížkem na zdi nebylo nic.

Kája se tu vždycky trochu bál. Když byl čas jít na kutě, nejprve rychle vystoupal dřevěné rozvrzané schody, rozsvítil v pokojíku a pod peřinu dal gumoflašku s teplou vodou. Potom seběhl dolů, vyčistil si zuby a popřál staříkům dobrou noc. Druhý výstup do pokojíku, hups do postele. Ještě zhasnout a rychle usnout. Někdy to moc rychle nešlo, protože zpoza dveří, stěn i stropu se ozývaly divné zvuky. Kája si myslel, že tyhle divné a strašidelné zvuky přicházejí z protějšího pokoje. Z pokoje, který byl zamčený a kam se nikdy nepodíval. Z pokoje, kam mu dědeček zakázal chodit i se na něj ptát. Jediné, co zatím Kája věděl, bylo, že ve střeše nad tímto pokojem je kus prosklené střechy, a tudíž tam musí být světlo. A že z několika klíčů, co visely na

držáčku u kamen v kuchyni, musí být jeden k těm zamčeným dveřím.

Dnes byla středa a škola skončila ve dvanáct hodin, takže celé odpoledne před ním. Domluva s maminkou byla, že až přijde v sedm hodin z práce, udělá večeři. Kája měl umýt nádobí a udělat si úkoly. Před bytovkou sundal tašku a vyndal klíče. Už dávno je nenosil na krku jako některé děti. Vchodové dveře zamyká protivná domovnice paní Vomáčková a Kája ji nemá rád, tak naschvál po sobě nezamyká. Schody bere po dvou. Na podestu vždy doskočí oběma nohama zároveň, aby to co nejvíc zadunělo. Ví, že domovnice bude prskat, a má z toho radost. Rychle odemyká dveře od bytu.

Je nervózní a zároveň nedočkavý, co asi je v tom dopise. Co může psát nějaký kluk z druhého konce světa? Vrtalo mu to v hlavě celou cestu domů a snažil se na to nemyslet, ale už ve škole, když na nástěnné mapě světa našel pohoří Ural a Sverdlovsk, sám pro sebe si zamumlal, že pěšky by tam teda rozhodně nechtěl jít a že i cesta autobusem bude asi delší než školní výlet do Prahy.

Při pohledu na špinavé nádobí zaváhal, co dřív, ale nádobí není pes, a tak nikam neuteče, zamudroval a začal na jídelní stůl vykládat obsah školní tašky. Taška měla dvě přihrádky. Ze zadní

vyndal atlas a zepředu učebnici ruského jazyka, do které dopis vložil. Trochu se pousmál, neboť si uvědomil, že když přijde domů, tašku ihned hodí ke skříňce u televize, a pokud to jde, do večera si jí nevšimne.

Dnes je to jinak. Vyndal dopis a začal ho pečlivě zkoumat. Na obálce byla napsaná adresa školy. Měl radost, že dopis je pro něj, i když ne tak úplně. Ten, kdo ho psal, nemohl vědět, komu přesně dojde. Ale Kája ještě nikdy žádný dopis nedostal, tak měl obrovskou radost, že tenhle je jeho první. Otočil obálku a kouká na tři slova napsaná azbukou pod horním okrajem. Igor Vasilijevič Timkov.

Až teď pochopil, jak učitelka věděla, který píšou holky a který kluci. Znova dopis potěžkal, ohmatal, jak je tlustý, a zkusil ho dát proti sluníčku, jestli nebude něco prosvítat. Chvilí přemýšlel, jak ho otevřít. Maminka vždycky odstříhla horní okraj, aby mohla potom psaní zase dát zpět, zatímco táta odtrhl růžek dopisu a prstem roztrhl bok se slovy, že nechápe, proč se s tím párat. Kája se rozhodl, že použije nůžky jako maminka, ale nejdříve ještě odnesl hrnek se zbytkem čaje od snídaně do dřezu. Pro jistotu, aby ho náhodou neporazil. Opatrně rozstříhl okraj, položil nůžky a vyndal bělounký

dvojlist přehnutého papíru. Očima přešel popsanou stránku a začal pomalu a nahlas číst:

Ahoj, jmenuji se Igor Vasilijevič Timkov. Bydlím ve městě Sverdlovsk. Je mi 9 let. Mám sestru Káču. Učím se hrát na housle. Maminka je učitelka. Tatínek je voják. Chci být taky voják. Budu čekat na dopis. Taky mi pošli fotografii.

Ahoj Igor

Kája rád hledal ve všem možném náznak tajemna a jeho představivost mu dávala pocit dospělejšího. První, co ho zarazilo, bylo to, jak byl dopis napsán. Takhle hezky psát bylo divný. Jako kdyby to psala holka. Třeba to mohla psát ta jeho sestra, nebo to za něj napsala maminka. Když je učitelka.

„Na to, že píše z takové dálky, toho moc nenapsal,“ pronesl nahlas.

Další, co ho zarazilo, byla věta „Taky mi pošli fotku“.

„Že by...“ rozevřel dopisní papír.

Na levé straně byla napsána adresa a naproti byla přilepená fotografie. Kája nevěřicně zíral na chlapce v uniformě s velkou čepicí na hlavě. Placatá čepice větší, než co má tatínek od sváteční požárnické uniformy. Čepice, kterou si vždycky

tak hrdě nasazoval, i když mu vždycky spadla až do očí a on si ji musel přidržovat za přední štítek. Kluk v uniformě se na něj smál. Stál před nějakou kamennou zdí a fotka končila u jeho kolen.

Při dalším zkoumání objevil na hrudi toho kluka nějaké vyznamenání a mezeru mezi zuby, podobnou, jako má Kája. Chvíli přemýšlel, ale jediná možnost, jak dostat odpovědi na svou zvědavost, byla jasná.

Opatrně složil dopis, vložil ho zpět do obálky a nechal ho ležet na stole. Skříňka pod televizí sloužila jako jeho království. Zde měl uloženy všechny své osobní věci a věci do školy. Poklady a drobnosti v jeho věku nevyčísitelné hodnoty. S maminkou měl dohodu, že si tam bude udržovat pořádek, a maminka na oplátku nebude do jeho království nakukovat. Vnitřní stranu dvířek si vyzdobil zakoupenými obtisky závodních aut.

Otevřel skříňku, hmátnul za narovnané učebnice. Zde schovával plechovou krabičku od karlovarských oplatek, nyní sloužící pokladním účelům – stupeň největšího utajení. Tohle slovní spojení slyšel v televizi, když dávali detektivku. Podle něj tomuto stupni odpovídal lístek od spolužačky Aničky potvrzující setkání za kůlnou jejich domku a také odznak pionýra, do kterého, nevěděl proč, ho zatím

pořád nevzali. Otevřel víčko a vyndal papírovou dvacetikorunu. Na přiložený papírek, který sloužil pro přesnou evidenci, červenou tužkou napsal -20 Kčs. Až se vrátí se zbytkem, modrou tužkou napíše + a zase přesnou hodnotu. Na tenhle způsob hospodaření byl pyšný. Přesně ho dodržoval. Vše dal na své místo, dvacetikorunu strčil do zadní kapsy kalhot a zamířil rovnou na poštu.

Tam koupil sadu dopisních papírů a takzvané letecké obálky s těmi červenomodrými proužky po obvodu a vrátil se zpět domů. Zbytek peněz přesně zapsal modrou tužkou a uložil do krabičky.

Usadil se u jídelního stolu, vyndal propisku z penálu, ze sady dopisní papír. Začal přemýšlet, co napsat. Po chvíli se rozhodl, že to napíše podobně jako ten Igor.

Ahoj Igore, jmenuji se Karel Wachtl. Je mi taky 9. Tatínek i maminka pracují v závodě. Nemám sestru. Hraju si venku. Taky čtu knížky. Posílám taky fotografie. Já uniformu nemám. Proč ty jo? Co to je za vyznamenání? Rychle mi napiš. Budu čekat.

Ahoj Karel

Svou adresu připsal pod své jméno. Při psaní si několikrát musel pomoci se slovníčkem. Byl

spokojený, jak se mu to povedlo napsat, a asi tak desetkrát to přečetl nahlas. Najednou se zarazil.

Fotku. Musím najít nějakou fotku.

Věděl, kam maminka dává fotografie. Krabice od bot uložená ve skříni v ložnici. Usadil se s ní na posteli a začal hledat tu správnou fotku. Mimino, zase mimino, školka, výlet s tátou a mámou, v lavici v první třídě, na nafukovače na rybníku, školní fotky tříd a další.

„Tak to je konec,“ zklamaně pronesl, když prolistoval všechny fotky, a žádnou, která by stála za to, nenašel.

„Vždycky si musíš nějak poradit,“ blikla mu v hlavě tatínkovo slova.

Možnost rychle se nechat vyfotit nepřicházela v úvahu. Věděl sice, kde je fotoateliér, ale zároveň věděl, že bude muset na fotky dlouho čekat. Pan fotografista byl místní známý opilec a podle tatínka vysedával v hospodě dvakrát tolik co on. To by zdrželo odeslání dopisu na kdoví jak dlouho. Znova se pustil do procházení fotografií.

Varianta, kde by stál alespoň trochu jako nový kamarád Igor, se ukázala jako jediná. Snímek pořízený tatínkem aparátem Směna v létě u dědečka. Vzal fotografii do ruky a civěl na ni ze všech možných stran.

Snažil se sám sobě namluvit „to by šlo“. Zároveň chápal, že fotografie, na které stojí jen v kraťasech, na hlavě má dědečkův klobouk na ryby a v náruči drží králíka, nebude tou správnou volbou. Vždycky si musíš nějak poradit, poradit, poradit.

„No jo, ale jak.“

Znovu začal procházet fotografie. Najednou si vzpomněl na vyřešení vánočního přání pro Aničku. Přehnutou čtvrtku prošil po obvodě červenou nití. Na jednu vnitřní stranu napsal Hezké Vánoce a pod nápis nakreslil větvíčku s ozdobou. Na protější stranu nalepil obrázek dědy Mráze na saních, co našel v časopise Květy. Hlavu dědy Mráze přelepil svou hlavou. Tu vystříhl z fotky, kde stojí s maminkou před autobusem. To jeli na výlet do Prahy. Přes hlavu tenkrát položil pětikorunu, obtáhl tužkou a pak už to byla sranda.

Anička to tenkrát ukázala všem ve třídě a jemu se všichni smáli. Tenkrát si slíbil, že už se mu nikdo smát nebude. Na Nový rok, když mu maminka řekla, aby si dal nějaké předsevzetí, věděl hned, co to bude. Aničce už žádný přání nedá.

Fotografie k možné úpravě rozložil po posteli. Pět z nich bedlivě zkoumal. Potom vzal jednu fotografii, otočil ji a začal s ní zakrývat části vybraných obrázků.

„A máme vítěze,“ usmál se.

Fotografie ze začátku školního roku. S rukama v kapsách nových texasek, které přivezla nějaká teta z Německa, co byla na návštěvě u babičky, pásek s přezkou a na sobě červené tričko. Líbilo se mu, jak se usmívá, i jak byly jeho blondaté vlasy upravené. S kamarádem Tondou Vaňkem stáli na trávníku u školy. Stáli přesně tak, aby mohl Tonda odstříhnout. Uklidil všechno na své místo a znova na stole se pustil do odstrižení Tondy. Pravítkem vše odměřil, narýsoval okraje a pečlivě vystříhl svou postavu. Vše perfektní, konstatoval při pohledu na výsledek.

Zároveň si vzpomněl na posměváčky, kvůli Aniččině přání. Byl mezi nimi i Tonda. A to byl jeho největší kamarád. Nůžkami oddělil Tondovi hlavu, ještě nohy a nakonec vše rozstříhal na úplně malinkaté kousky. Za hlasitého smíchu kousíčky zahrabal doprostřed obsahu odpadkového koše, aby je nikdo neobjevil.

Znova pohlédl na svou fotografii, obrátil ji a tužkou napsal:

Tvůj kamarád Karel z Československa.

Složil dopis, mezi listy přidal fotografii a vše vložil do obálky.

„Ble,“ ucedil skrz zuby, když olízl lepidlo na obálce a uzavřel ji. Zbývalo napsat adresu a nalepit známku!

Pošta, bliklo mu v hlavě. Rychlý rituál s vyndáním peněz a s dopisem v ruce utíkal na poštu. Nejprve nechápal, proč mu paní z pošty nechtěla žádné známky dát. Po vysvětlení, že obálku orazítkuje a to stačí, protože tato listovní zásilka poputuje leteckou přepravou, se uklidnil. Snad má pravdu, když tady pracuje, když to tak složitě vysvětlovala. Kája zaplatil, poděkoval a paní za přepážkou připomněl, hlavně ať ten dopis třeba nevypadne z toho letadla, že určitě potřebuje dostat odpověď. Na to už mu neodpověděla. Natahovala se po dopisu, co jí podávala nějaká tlustá paní v šatech s velkými kytkami, která si zrovna stoupla za Káju. Zpátky se vracel loudavě. Přemýšlel, kdy asi dostane odpověď, co v ní bude a jestli ten dopis fakt nemůže nějak vypadnout z toho letadla.

Doma poklidil a čtením knížky o Vinnetouovi si krátil čas, než přijde maminka.

Toho večera se mu dobře usínalo.

2.

Dny plynuly a Kája marně čekal na odpověď od nového kamaráda. To, že na ni čeká, mu připomněla i hodina ruského jazyka.

„Tak děti, dnes si povíme něco o dopisech, které jste minule dostali,“ začala soudružka učitelka Pavlíková vyučování.

Každý musel dojít k tabuli a říct něco o svém novém kamarádovi. Jestli odepsal a jestli mu s tím pomáhali rodiče anebo sourozenci a další detaily. Skoro každý totiž jen řekl jméno a co ten jejich kamarád ze Sovětského svazu dělá ve volném čase. Proto se učitelka snažila, aby toho děti řekly více. Poslední na řadě byl Kája.

Pomaloučku se došoural k tabuli, zadíval se na třídu a řekl: „Můj kamarád se jmenuje Igor, hraje na housle a nosí uniformu, na které má vyznamenání. Asi je voják,“ ještě rychle dodal.

Chvilí bylo ticho, když se ozvalo: „Lžeš!“ Z lavice se postavil Tonda Vaněk: „Sovětský voják by nikdy nenapsal fašistovi.“

Kája stál s pusou dokořán a nechápal, co to má znamenat. I další žáci seděli jak zařezaní. „Sednout oba dva,“ zahřímala učitelka.

Náhle se ozvalo zvonění.

„Do příští hodiny se naučte slovíčka, budeme zkoušet,“ dodala.

Žáci se postavili a učitelka odkráčela ze třídy.

Všichni si sedli, zůstali na svých místech a nezvyklé ticho se táhlo celou přestávku.

Po skončení vyučování Kája v šatně přistoupil k Tondovi: „Chci s tebou mluvit, tak na mě počkej před školou.“

„Klidně,“ odpověděl Tonda.

Tak rychle zavázat tenisky a sundat bundu z věšáku se Kájovi nikdy nepovedlo. Před školou umístěné lavičky už byly v obležení usměvavých žáků. Poslední lavičku zabírali vždycky čtvrtáci. Tonda a další tři kluci z party, se kterou chodil i Kája častokrát ven, stáli v hloučku a hlasitě diskutovali.

„Jak jsi to myslel s tím fašistou?“ rovnou spustil Kája, když dorazil ke skupince.

„Jak jsem řekl, připadá mi divný, že by sovětský voják napsal fašistovi. A to, že jste fašouni, říkal náš táta. Prej celá vaše rodina,“ odpověděl Tonda.

„Ty seš asi úplně blbej, jaký fašouni!“ rozkřikl se Kája. Cítil, jak se začíná třást. Červený v obličeji se rozhodoval, jestli se začít prát. Výškou byl na tom stejně jako ostatní, ale s Tondou se nikdy nepopral.

„Vodprejskni, fašouně,“ přidal se do rozhovoru svým pisklavým hlasem Pavel Novák, jeden z party. Ostatní se rozesmáli a společně začali skandovat „fašoun, fašoun“.

To už Kája nevydržel. S očima, které se začaly zalévat slzami, utíkal pryč. Bez nejmenšího ohlédnutí. Běžel, co nejrychleji mohl.

Cesta od školy vedla klidnou silnicí, obklopená domky a ústila na malebné náměstí. Tady došly Kájovi síly. Zpocený, udýchaný, s nudlí u nosu od brečení se zastavil u rohového krámků s potravinami. Snažil se nebrečet, ale slzy se nějak samy tlačily do očí.

„Co bulíš, prcku,“ uslyšel.

Zvedl hlavu a přes zalité oči civěl na docela velkého kluka, který držel v ruce nanuka.

„Ty si malej Wachtl, vid?“ spustil klidným hlasem. „Tvoje babi chodí k naší babi na kafe, skoro každěj den.“

Kája ho znal podle vidění, ale nikdy s ním nemluvil. Popotáhl nudli, co se právě snažila oddělit od nosu, a otřel zbytek do rukávu košile.

„Já jsem Ota Müller, z osmičky, ale už jsem měl bejt v devítce.“

„Na, jdu si pro novej,“ vrazil mu do ruky nanuka a zmizel v krámu.

Kája stál jak zařezaný.

Najednou byl ten kluk zpátky s novým nanukem.

„Tak už nebul a pojď si sednout tamhle na lavičku a koukej startovat s lízáním, než se ti rozteče.“

Usazení na lavičce s taškami před nohama si oba pochutnávali na studené dobrotě. Kája ještě párkrát popotáhl, zároveň se ale před Otou styděl, že ho viděl brečet. Když mu v ruce zbylo jen dokonale očištěné dřívko, řekl: „Děkuju.“

„Jasan, a teď vybal, co se stalo,“ odpověděl Ota. Zároveň obloučkem hodil svoje dřívko do záhonu keřů před nimi. Kája si chvílku hrál s tím dřívkem v rukou. Rychle přemýšlel, co Otovi říct. Nechtěl, aby se mu smál. Rozlomil dřívko, které žmoulal v rukou, na polovinu a stejně jako on ho hodil před sebe.

„Prý jsem fašoun,“ vyhrknul rychle.

„Co to meleš?“ podivil se Ota.

Kája mu tedy vyprávěl, co se stalo, že vlastně kvůli tomu brečet nechtěl, ale že to nějak samo, že si při tom běhu asi trochu zvrtnul nohu a taky asi trochu mu něco vlítlo do oka.

Ota se na něj pousmál.

„No, tohle ti asi musí vysvětlit rodiče. Ale buď v klidu, žádněj fašoun nejsi. Jenom máš německý

jméno, protože máš asi předky Němce. Wachtl, chápeš? Jsme na tom stejně. Já jsem Müller a moji staříci jsou Němci. U nás se doma mluví německy, teda v přízemí, kde bydlí staříci. Já mluvím německy stejně jako česky. Copak u vás se tak nemluví?“

„Doma ne. Já začal chodit k babi hodně až teď, protože máma říkala, že se jí pletou do života. Já vím, že babi a děda spolu mluví německy, ale jen když jsou sami. Když tam přijdu, tak ne.“

„Já myslel, že babi je sama. Asi to mám nějak pomotaný,“ skočil mu do řeči Ota. „A vždyť je to fuk. Prostě ty kecy kamarádů pusť z kedlubny,“ a zaťukal prsty Kájovi na hlavu.

Ten se usmál. Označení hlavy jako kedlubna se mu líbilo.

„Tak jo, ale stejně budu muset na ně něco vymyslet.“

„Nech to uzrát, říká můj fotřík, a dělej jako by nic. Bude je to štvát. Hele, jestli chceš, já chodím do vodáckýho kroužku. Mohl by ses přijít mrknout. Projedem se v lodi. Dostal jsem teď starej vyřazenej vertex. Budu ho opravovat a hodila by se mi pomoc. Pak bys jezdil jako háček, teda vepředu. Náš vedoucí je v pohodě a potřebujeme novou krev. Navíc od babi to máš kousek.“

Kája konec Otovo povídání poslouchal s otevřenou pusou. On, který zatím není v pionýru, by mohl do vodáckého kroužku? Tak to je sen, pomyslel si.

„Zrovna jdu k babi a jezdit na lodi bych moc chtěl. Plavat už umím,“ odpověděl.

„Tak polez, máme společnou cestu.“

Kája šel vedle Oty a připadal si mnohem starší. Na Tondu a spol. si už ani nevzpomněl. Po cestě mu dal Ota ještě nějaké rady, jak se doma zeptat, jestli může do „vodáka“, kdy jsou schůzky a co bude potřebovat. Jak Kája zjistil, Ota bydlel na začátku dlouhé ulice a babi tam, kde tahle ulice končí.

„Tak čus a jak ti vlastně říkaj, jako přezdívkou?“ zeptal se Ota.

Kája zavrtěl hlavou, že žádnou přezdívku nemá, pokud se teda nepočítá fašista.

„Tak víš co, od teď seš Čárlí. Jo, a mně říkaj Pinky,“ dodal a otevřel branku od zahrady.

„Tak jo. Ahoj,“ zvedl Kája ruku na pozdrav.

„Říkej čus,“ otočil se na něj Ota. „Německy Čárlí, německy,“ usmál se, zavřel branku a zmizel. Kája pokračoval k babi. Už ne k babičce. Strašně moc se snažil v paměti přehrát vše, co mu Ota říkal, aby na nic nezapomněl. Vešel do domku, otevřel

dveře od kuchyně a uslyšel babi: „Bože můj, kde ses toulal?“

Kája se hlasitě rozesmál.

Jestli má bůh jméno, bude asi Ota nebo Pinky, napadlo Káju.

3.

„Mami, já mám takovou prosbu. Vidíš, že mi to dovolíš?“

„Tak spust', ty mudrlante,“ odpověděla Kájova maminka, „ale předem nic neslibuju.“

„Chtěl bych chodit do vodáka,“ vyhrkl, „teda jako na vodácký kroužek.“ S napětím čekal na odpověď a zároveň si v hlavě připravoval další argumenty, informace a všemožné sliby, jen aby dostal mamčin souhlas. Ta stáhla z ruky Kájovu ponožku, na které se snažila vyspravit díru na patě, položila ji na stůl a s rukama v bok se postavila před syna. Tomu bylo jasné, že s otázkou měl počkat zřejmě na vhodnější chvíli.

„Klidně, když chceš.“

„Fakt, mami, děkuju, slibuju, že se budu učit a uklízet a dělat všechno, co budeš chtít,“ spustil Kája vodopád slov, jen aby si to nerozmyslela.

„No, svoje povinnosti znáš, že se musíš učit, je jasný. Nějaký kroužek ti alespoň vyplní čas a něco nového se tam taky naučíš. Navíc nezapomeň, teď když tu není táta, je spousta věcí na tobě. Seš tu holt jedinej chlap. Jo a pro tvou informaci, vedoucí vodáků je Pepa Housar, můj spolužák ze školy, takže budu o všem vědět. Je ti to jasný?“

A bylo. Kája si vzal k srdci nejen slova mámy, ale hlavně, co mu radil Pinky. Ve škole dělal jako by nic, kluky z party zdravil už z dálky a na občasnou narážku nereagoval. Naopak, pokud někdo něco utrousil, začal dělat, že kašle. To později zdokonalil přetažením trička přes pusu. A bylo to tady. První schůzka na vodácký kroužek vycházela skvěle. Měl potom rovnou zůstat spát u babi.

„Tak ať se ti tam líbí a s Pepou jsem mluvila, ví o tobě, že přijdeš. Zítra mi pak musíš všechno vyprávět,“ vyprovodila ze dveří Káju maminka.

„To se spolehni, a mami, do školy všechno mám,“ ještě zakřičel na rozloučenou, když už sbíhal ze schodů.

Nejprve zamířil k babi. Tam si odložil tašku, převlékl se do nové teplákové soupravy a vyrazil na „plovárnu“, jak se místu, kde vodáci měli klubovnu, říkalo. Od domku babi, kde končila asfaltová silnice, vedla polní cesta ke starému mlýnu, dnes sloužícímu jako malá vodní elektrárna, jak se později Kája dozvěděl. Minul zeď stavení patřícího k mlýnu a podél plaňkového plotu, za kterým byl hustý porost smrčků, došel k vjezdové bráně, nad kterou se klenul plechový nápis Vodácký oddíl. Před očima se mu objevil výhled na travnatou plochu

zakončenou třpytící se vodou řeky. Na levé straně areálu u břehu byla dřevěná stavba.

Otočil hlavu a tam mezi vzrostlými stromy se houpala nějaká loď zavěšená na řetězech.

Na této houpačce posedávaly dvě holky a jedna z nich, taková zrzka, na něj houkla: „Co hledáš?“

„Ahoj, já hledám Otu, teda Pinkyho,“ odpověděl.

„Ten je v klubovně,“ ukázala prstem na dřevěnou budovu.

Kája nervózně přešlapoval. Moc se mu nechtělo samotnému jít tam, kam mu ukázali, tak zrzka seskočila z houpačky a rukou ho zvala dovnitř.

„Pojď, já tě tam dovedu.“

„Pinkyyyy, návštěva,“ zavřeštěla po vstupu do budovy.

Ten se okamžitě objevil v otevřených dveřích na druhé straně. Kája si všiml, že za nimi je hned řeka.

„Kde se flákáš?“ přistoupil bez pozdravu k němu, vzal ho za ramena a směřoval ho z prostorné chodby doleva. Velká místnost s dlouhým stolem vzadu, okolo něj lavice a židle. V jednom rohu stála velká litinová kamna, do jejichž horních dvířek strkal pohrabáč vysoký muž.

„Vedu novou krev,“ oznámil Pinky směrem ke kamnům.

Dlouhán s delšími vlasy v culíku se otočil. Přendal si pohrabáč do levé ruky a pravou podával Kájovi.

„Ahoj, já jsem Josef,“ potřásl si rukou. „Ale všichni mi říkají Chosé a tak trochu jsem tady vedoucí tohoto spolku. Už na tebe čekáme, máma mi dala echo. Hele, Pinky, ukaž mu to tady, já dodělám ty kamna.“

A tak se Pinky chopil role průvodce a začal hned vysvětlovat, že tohle je klubovna, na stěnách jsou pověšený starý pádla jako trofeje a tady že musí bejt strašně uklizeno, protože na to je Chosé hroznej pedant. Vešli zpět na chodbu. Pinky pokračoval, že celá ta druhá část je loděnice, kde jsou uloženy lodě a další výbava. Otevřel dveře a Kája uviděl lodě vyrovnané vždy tři nad sebou, při stěně pádla a další věci. Celou přední stěnu loděnice tvořily posuvné dveře, které teď byly otevřené. Prošli dokola a prázdnou stěnou vstoupili na prkenné molo, pod kterým šplouchaly vlnky protékající řeky.

Na pravé straně zhruba sto metrů od loděnice hučel splav, jehož pravou stranu tvořil náhon k turbíně elektrárny a dál tam navazovaly stavby mlýna, okolo kterých Kája přicházel. Nalevo se řeka asi po dvou stech metrech stáčela a mizela za stromy.

Paprsky odpoledního slunce se odrážely od hladiny a přívál informací od Pinkyho nebral konce. Zastavil ho až zvuk lodního zvonu umístěného v klubovně. Z mola spěšně oba vyrazili do klubovny. Přítomných šestnáct členů vodáckého kroužku přivítalo Káju mezi sebe.

„Tak to by stačilo,“ prohlásil po sdělení důležitých informací, „zbytek potom. Teď hurá na vodu. Pinky, máš mladase.“

„Jasan, šéfe,“ zazněla odpověď.

Tak se stalo, že Kája poprvé nasedl do loďky.

V ušmudlané, původně červené záchranné vestě, posazen na přední sedátko, přesně plnil pokyny, co mu Pinky dával. Vyrazili doleva po proudu řeky, tam, co mizela za stromy, když se díval z mola, a pak dál. Pinky přidával další rady. Několikrát ho i pochválil slovy, že mu to jde, ale počkej, až pojedeme zpátky.

Najednou dostali pokyn k návratu. Pinky zkušeně otočil loďku. Když přistáli zpět u mola, Káju bolely ruce. Na Pinkyho dotaz jak je ale zalhal, že dobrý. Společně vytáhli loď.

V klubovně pak probrali vázání uzlů a prohlíželi nějaké fotky lodí.

„Dneska končíme, mládeži,“ oznámil Chosé.

„Příště včas. Co ty, Kájo, přijdeš?“

„Klidně bych tu zůstal,“ odpověděl Kája už bez rozpaků.

Chosé se usmál a Pinky dodal: „Bude dobře.“

Domů se vypravil s Pinkym po boku a cestou ještě poslouchal další rady.

„Tak čus, Čarlí,“ řekl před domkem Kájovo prarodičů, brknul ho prsty přes ucho a s rukama v kapsách pokračoval k domovu.

Večer, když zhasnul světlo nahoře v pokojíku, zachumlal se pod duchnu studené postele a zavřel oči, začal si nahlas opakovat – vedoucí je Chosé, lodě jsou Vertex a Vydra, zrzka je Káča, přinést si boty do loďky...

Na tajemné zvuky ani na protější pokoj si nevzpomněl. Usnul se zkroucenou tváří. S tváří, která se smála.

4.

Tak ubíhaly další dny normálního dětského života.

Kája zcela propadl kouzlu vodáckého kroužku a hlavně kouzlu jménem Pinky. Ten se mu opravdu věnoval jak na kroužku, tak i mimo něj, kdy se mu snažil vysvětlovat věci ohledně Němců, války, současného politického zřízení a občas nakousl téma, které Káju trochu rozhodilo.

„Posloucháš Párply?“ nebo „Co říkáš na Aleny kozy?“ vystřelil otázky Pinky.

Kája konstatoval, že Párply neposlouchá a ani neví, kde je hledat. Alena, to bylo něco jiného. Holka z devítky, co chodila do vodáka, po které koukal každý. Černé vlnité vlasy padající na ramena vysoké dívky hýřící elánem a pořád dobrou náladou. Káju vždycky hlasitě pozdravila a hezky se na něj usmála. Pinkymu odpověděl, že Alena je fajn a ty její kozy jsou taky fajn. Jako mávnutím kouzelného proutku se najednou ten chlapec ze čtvrté třídy změnil. Už nebyl dítě. Z modré školní tašky uřezal zádové popruhy a začal ji nosit v ruce. Naučil se plivat skrz malou mezeru předních zubů. Slovník obohatil o několik výrazů, ale dával pozor, aby mu něco neujelo z pusy před mámou. Do paměti si zaryl hlavně Pinkyho největší radu:

„Dávej ve škole pozor a uč se. Pak budeš mít doma pokoj.“

A měl. Zdálo se mu, že máma chodí pořád do práce a to ještě začala mít směny v sobotu a neděli. Táta se prý odstěhoval na druhý konec republiky za práci. Mrzelo ho, že mu nic neřekl a ani se s ním nepřišel rozloučit. S klukama ze školní party se bavil taky normálně. Občas zašli hrát fotbal na hřiště nebo jen tak zkoumali okolí města.

Jednoho dne, když přicházel domů ze školy, se potkal s mámou před jejich bytovkou.

„Ahoj, letím na vlasy. Budeš mít krásnou mámu,“ řekla Kájovi.

Ten se usmál a pokračoval ke vchodovým dveřím. Za sebou slyšel ještě volat mámu „na ledniče máš dopis“. Kája nadskočil radostí. Už ani nedoufal, že mu ten Igor odepíše. Teda jestli je to od něj, ale kdo jiný by mu psal. Táta? Vyběhl schody, třesoucí se rukou odemkl byt. „Sakra boty,“ couvl ze dveří a zul se.

Vešel do kuchyně. Na ledniče se o vázu s umělou kopretinou opíral dopis. Z ruky mu vypadla taška. Přistoupil k ledniče, prstem přejel po vystouplém nápisu Calex. Chvilku zíral na dopis.

„Igor,“ konstatoval nahlas a oběma rukama uchopil leteckou obálku. Obálku, na které bylo napsáno jeho jméno.

Uvědomil si, že celé psaní je tlustší a těžší než minule.

S pomocí špičatého kuchyňského nože, co ležel ve dřezu, obálku rozřízl a otevřel. Posadil se ke stolu. Jakmile vytáhl dopisní papír, něco z něj vyklouzlo. Kája s otevřenou pusou vzal tu věc opatrně mezi prsty. Okamžitě poznal, čeho se to dotýká. Malý kousek látky zakončený kulatou medailí, na které byla nějaká hlava. Kája držel vyznamenání z Igorovy uniformy. Položil ho před sebe, spolkl v puse nashromážděné sliny a začal číst azbukou popsaný bílý list papíru.

Ahoj Karle. Děkuju za dopis a fotografii. Uniformu nosím do školy. Chodím na vojenskou školu. To vyznamenání jsem dostal za dobré výsledky ve škole. Posílám ti ho na památku a na to, že jsme teď největší kamarádi. I když bydlíš daleko, doufám, že se k nám přijedeš podívat.

Dále Igor popisoval město Sverdlovsk, jak sportuje, prý chodí na gymnastiku a že jeho sestra je o dva roky mladší. S některými slovy se Kája pěkně

při překládání zapotil. Na konci Igor připomněl, že se těší na odpověď a rozloučil se.

Tvoj balšoj drug Igor.

Kája dopis vložil zpět do obálky, sebral ze stolu vyznamenání a zamířil ke své skříňce. Psaní položil na horní policičku. Kam s vyznamenáním, bylo jasno. Plechová krabička na poklady měla další přírůstek. V klidu si pak udělal úkol z matematiky a nanečisto začal připravovat odpověď pro Igora.

Příchod mámy znamenal vysvětlování co, kdo, kde. Zvědavá ženská, zhodnotil Kája proběhlý výslech.

Otázkou, co tomu Igorovi na památku pošle on, ho nepotěšila. To ho vůbec nenapadlo. Zítra se pokusí poradit s Pinkym.

„No to máš těžký,“ spustil Pinky, když vyslechl Kájovo povídání a prohlédl si medaili. Čekali na ostatní členy vodáckého kroužku, usazení v houpací lodce, což byla stará železná pramice. „Sice je to Rusák, ale vlastně malej kluk a máma říká, že děti za svý rodiče nemůžou. Když ti daruje něco, co je pro něj důležitý, a tohle si myslím, že je, měl bys darovat něco podobného. Něco, co je pro tebe důležitý, nebo

třeba co se ti líbí. Asi ti neporadím, ale dej tomu chvílku a uvidíš, že tě něco trkne.“

Celý další týden si Kája lámal hlavu, co Igorovi poslat. Dopis už měl napsaný, jen ten dárek. Jednou odpoledne ho napadlo přepočítat naspořené peníze. Vyndal plechovou krabičku, přepočítal peníze a zkontroloval, zda souhlasí s vedenou evidencí. Souhlasilo.

Najednou si vzpomněl na korunu od táty. Minulý rok jeli vlakem na návštěvu k tetě. Na nádraží táta vyprávěl, jak se musí dávat pozor na vlak, protože je strašně těžký, a když jede, jen tak se nezastaví.

Kája se zeptal, kolik teda jako váží takovej vlak. Táta odpověděl, že neví přesně, ale že mu něco ukáže. Z peněženky vyndal korunu a položil ji na kolej. Na vlak čekali na konci nádraží. Když přijel, tak je i poslední vagon minul. Táta se sehnul pro přejetou korunu a schoval ji v ruce. Nastoupili, sedli si na volnou sedačku a táta chytil Káju za ruku. Se slovy „tak tolik váží vlak“ mu do dlaně položil tenký kulatý plíšek. Kája si tu korunu schoval mezi své poklady.

To je ono. To je dárek pro Igora.

Vyndal rozepsaný dopis a připsal:

Posílám na památku.

Přejetou minci vložil do dopisu a zasunul do obálky. Zbývalo olíznout, zavřít, odeslat.

Začátek prázdnin se nezadržitelně blížil.

Na jedné ze schůzek vodáckého oddílu Chosé plánoval všemožné opravy, které je potřeba udělat přes prázdniny. Zjišťoval, kdo by co zvládl a jak by na to měl čas. Skoro všechno si vzal na starost Pinky. Přes prázdniny je doma a alespoň se nebude nudit. Kája také neměl nic v plánu. Máma se ho ptala, jestli nechce na tábor. Nebyl pionýr a poslouchat tam, proč nemá šátek, jako vloni, se mu opravdu nechtělo. Dohodl se s dědou, že mu přes prázdniny pomůže se dřevem a senem. Máma byla ráda, že nemusí řešit, kam s Kájou o prázdninách. Slíbila, že si udělají výlet do Prahy.

„Pomůžu Pinkymu, já jsem taky doma,“ navrhl Kája Chosému.

Ten byl spokojený, že nemusel nikoho zdlouhavě přemlouvat, a když holky souhlasily, že natrou plot kolem areálu, s úsměvem zařval: „Na vodůů!“

Po cestě domů Pinky vyjmenovával, co bude třeba všechno udělat. Kája si všiml, že je nějak nezvykle veselý.

„Co ti je, pořád se usmíváš?“ zeptal se ho.

„Dobře, jestli máš čas, přijď v sobotu do klubovny. Ráno v devět. Budeš čumět,“ odpověděl.

V sobotu ráno Káju vzbudilo cinkání nádobí. Zalepené oči pohlédly na budík. Ručičky tikajícího přístroje ukazovaly sedm hodin. Nechoťně vstal, aby zjistil, co se děje. Potichu došel do kuchyně. Na stole byla připravená snídaně a máma stála u plotny.

„Co se děje,“ houkl směrem k ní, „ještě je brzo.“

„Já vím,“ odpověděla, přistoupila ke Kájovi a pohladila ho po vlasech.

„Měla jsem hrozný sen. Zdálo se mi, že ses mi ztratil v lese. Nemohla jsem tě najít, a tak jsem zavolala policajty a ti tě taky nemohli najít. Když jsem se vzbudila, řekla jsem si, že ti udělám dobrou snídani.“

Kája se posadil ke stolu. Maminka si zalila tureckou kávu a sedla si naproti němu.

Zakousnutý do namazaného rohlíku s džemem Kája zahuhlal: „A našli mě?“

„Jak to mám vědět, když jsem se probudila?“ odpověděla máma a oba se zasmáli.

Chvíli po snídani ještě poseděli u stolu. Kája jí oznámil, že jde na plovárnu, ale na oběd bude doma.

Na plovárnu dorazil o čtvrt hodiny dříve. Před zamčenou vjezdovou bránou vodáckého oddílu

se posadil na šterkovou cestu a opřený zády o vrata vyhlížel Pinkyho. Ten se za chvíli objevil doprovázený hrozným rachotem. Za sebou táhl dřevěný vozík, co nadsakoval na nerovné cestě a vydával ten příšerný zvuk.

„Čus, Čarlí,“ křičel Pinky už z dálky, a když dorazil k němu, podal mu do ruky oj.

„Drž,“ oznámil a chystal se odemknout bránu klíčem, co vyndal z kapsy.

Kája si prohlížel vozík na čtyřech dřevěných kolech. Pinky oznámil, že dostal od Chosého vlastní klíče.

Společně dotáhli vozík k molu loděnice. Vešli hlavním vstupem a chvílku trvalo, než Pinky uvolnil a roztáhl posuvné dveře přední stěny. Denní světlo zalilo vnitřek loděnice. Pohled na vyrovnané loďky se Kájovi vždycky líbil. Pinky mávl na Káju a rukou ukázal na podélné stropní trámy tvořící součást stavby loděnice.

Tam byla dnem vzhůru uložená jedna loď. Společně ji sundali a vynesli na molo. „Tak co jí říkáš?“ zeptal se Pinky a znalecky ji obcházel.

Kája koukal na oprýskaný bílozelený vertex, nejen bez sedátek, ale na několika místech i s proraženým trupem.

„Docela hrozná.“

Pinky mu dal herdu do zad: „Ale moje.“

Kája jeho odpovědi nerozuměl.

„Jak tvoje?“

Pinky mu vysvětlil, že za ty opravy, co slíbil udělat, dostal od Chosého tuhle vyřazenou nádheru. Trochu si s ní pohraje a udělá z ní nejhezčí loď, co kdy jezdila po jejich řece. Teď je potřeba loď naložit na vozík a dopravit ji k Pinkymu.

Vertex opatrně naložili, převázali provazy, co visely na skobách v loděnici, vše pozamykali a vydali se na cestu. Pinky u oje vepředu táhl vozík, zatímco Kája tlačil vzadu a kontroloval, aby vzácný náklad nespádl. Když dorazili k Pinkymu, zajeli vrátkama přes zahradu s ovocnými stromy až k veliké stodole.

Kája tu nikdy nebyl, tak se zvědavě rozhlížel po okolí. Odstavili vozík u velikých stodolních vrat a obešli stodolu podél vysoké cihlové zdi.

„Tak tady je Müllerovic panství,“ rozpřáhl ruce Pinky, „vlevo bydlíme my a tady dole bydlí babi s dědou.“

Kája koukal přes velký dvůr na rozlehlé stavení. Napravo se ještě napojovala ta velká stodola, kterou obešli. Zamířili k obrovským stodolním vratům, stejným, jako byly na druhé straně. Pinky je kousek roztáhl a vešli dovnitř. Nákladem pak projeli skrz

stodolu na dvůr. Sundali loďku z vozíku a Pinky ukázal na šedé dveře vedle vrat.

„Tam ji odneseme.“

Když vešli dovnitř a položili loďku na zem, Pinky povídá: „Tohle je dědova stará truhlářská dílna a teď se tu snažím něco kutit já.“

Kája se rozhlížel po velké dílně a jejím vybavení. Soustruh, velká pila, broušící a lešticí stroj, všemožné svěrky a další nářadí rozvěšené po stěnách. Celou dílnu protínala kombinace vůní dřeva, pryskyřice a barev.

Pinky zpod velkého dřevěného ponku u okna vysunul dvě židličky a naznačil Kájovi, aby si sedl. Rozložil před něj kresby loďky a vysvětlil, že si už připravil nějaké nápady, jak by to mohlo vypadat.

„První věc je obrousit a vyspravit všechny díry, vyrobit nový sedátka, opravit ty úchyty na obou koncích loďe. Pak bych dal novou barvu horní části loďe. Nakonec si trochu pohrát s tím zdobením. Viděl bych to na fušku přes celý prázdniny. Horší bude zvládnout to s penězma. Něco mám, něco zkusím dostat z táty, ale asi to nebude stačit,“ zahrnul Káju informacemi.

Ten koukal střídavě na Pinkyho, na obrázky ze stolu a na loďku, co přitáhli.

„Já budu celý prázdniny u babi, tak bych ti s tím mohl pomoci. Teda loďku opravovat neumím, ale snažil bych se.“

Pinky přemýšlel, když Kája dodal: „A jestli potřebuješ, mohl bych ti dát nějaký peníze, v kase mám skoro stovku a ještě mi máma slíbila něco za vysvědčení. Stejně nevím, co si za to koupit.“

„Tak hele, Čarlí, uděláme to takhle. Navrhnu společně opravit a společně vlastnit. Jezdíme stejně spolu, opravy na loděnici jsi taky slíbil, takže partneři?“ a podával Čarlímu ruku.

Ten plesknul svou rukou přes nataženou ruku Pinkyho a radostně zakřičel: „Jo!“

Ve zbytku dopoledne pořídili seznam materiálu, co asi bude třeba na opravy. Dohodli se, jak budou pracovat, a rozešli se domů na oběd. Kája cestou přemýšlel, že Pinky je fakt machr, když nakreslil ty návrhy a troufá si na opravu. Taky mu při rozloučení řekl, že je to fakt pecka. Pecka byla, že se dneska stal spolumajitelem lodi.

5.

Poslední den školního roku nebyl pro Káju nijak výjimečný. To si alespoň myslel, když ráno s ostatními spolužáky postával u laviček před školou. S kytkou pro učitelku v ruce vyslechl, kdo co se chystá dělat, kam pojedou a podobně. Pak už jen předání vysvědčení a měl čtvrtou třídu za sebou. Venku se kluci z party domluvili, že hned, jak odnesou domů vysvědčení, sejdou se pak na hřišti a dají fotbálek. Tonda Vaněk navrhl, ať si dají na náměstí točenou zmrzlinu jako na oslavu poslední cesty ze školy.

Kája řekl: „No jo, vždyť už se sem nevrátíme.“

UVĚDOMIL SI, že po prázdninách je cesta do školy povede jinam. Pátá třída, to už je druhý stupeň ve školní budově za řekou. A to je škola, kam chodí Pinky a další kluci a holky z vodáka. Hlavně ale Pinky. Pak že dnešní den není výjimečný.

Tak začaly prázdniny. Na radu mámy si zabalil kufr s oblečením, aby prý měl co na sebe a společně ho odnesli k babi. Domluvili se, kdy se má ukázat doma, nezapomenout přinést špinavý prádlo, poslouchat a nezlobit staříky.

S dědou odnesli do horního pokoje takovou malou skříňku, kam si naskládal oblečení, a kufr

zasunul pod postel. Chtěl se hned pustit do skládání dříví, na to mu děda odpověděl, ať nejančí, času dost. Nejprve se bude řezat na špalky a štípat. Ještě si prý užije. S babi se domluvil, v kolik vždycky bude oběd, večeře a že ho nikde nebude k jídlu honit. Spokojený s nastavenými pravidly vyrazil k Pinkymu.

Šel raději po hlavní silnici k hlavnímu vchodu stavení. Otevřít mu přišla Pinkyho máma. Paní Müllerová byla moc hodná paní s načesanými vlasy. Zeptala se, jestli nechce napít, a když zavrtěl hlavou, pustila ho do dvora se zprávou, že Ota je v dílně.

„Čus, Čarlí, zrovna se chystám startovat,“ přivítal Pinky Kájů, jen co otevřel dveře.

Ten přisedl k pracovnímu stolu na připravenou stoličku. Pinky ukazoval na papír s vysvětlením, že sestavil harmonogram, kdy budou dělat na lodi, kdy opravy na plovárně, kdy bude volno, kam se případně něco přesune. Zároveň vysvětlil, co bude asi třeba za materiál na opravy lodi a kolik to bude stát. Dobrá zpráva byla, že mu táta slíbil nějakou laminovací soupravu potřebnou k opravě přinést z práce a taky smirkový papír, takže ušetří. „Ale už dost teorie, jde se na to,“ rozhodl.

Otočenou loď dnem vzhůru usadili na dřevěné kozy a pustili se do práce. Pinky radil Kájovi, jak

správně brousit, proč to tak musí být, a dohlížel, jestli už je to dost nebo ještě drobet. Večer měli trup očištěný a připravený pro opravy. Než se rozloučili, dostal Kája papír s harmonogramem, který mu Pinky opsal. Domluvili se, že Kája bude chodit zadem přes zahradu. Je to kratší. Jenom musí vždycky za sebou pořádně zavřít vrátka.

K babi dorazil přesně na večeri. Vyprávěl, kde byl, co dělal, a jednou babi uteklo „mein gott“, jak se divila. Ale řekla, že je ráda, protože babi Müllerů je její kamarádka. Po večeri si šel ještě na chvíli sednout ven na dvůr. Vedle garáže, kde měl děda zaparkovanou škodovku embéčko, byla studna s betonovým krytem.

Opřený o železné tělo ruční pumpy natřené sytě zelenou barvou přemýšlel o dnešním dni. Byl spokojený, ale ruce ho sakra bolely. I Pinky se ho ptal, jestli ho bolí ruce, ale řekl, že ne. Teď ho to lhaní mrzelo a slíbil si, že už Pinkymu nikdy lhát nebude. I když se mu bude smát. To ještě nevěděl, že Pinky se mu nikdy smát nebude.

Zítří je čekaly práce na plovárně, proto se Kája rozhodl jít spát docela brzo. S úlevou zapadl v pokojíku do postele, oči se mu začaly zavírat a v hlavě mu zněl pravidelný tikot budíku, který si přinesl z domova. Vzbudil se, když lehce

fosforeskující ručičky ukazovaly jednu hodinu. Tlak v podbříšku jasně dával pokyn k návštěvě záchodu. Potmě vklouzl do bačkor a chystal se otevřít dveře. Pomalu mačkal na tenkou železnou kliku, dokud nešel jazýček zámku lehce pootevřít. Chvilí poslouchal. Slyšel moc dobře. S uchem přitisknutým na škvíru ve dveřích slyšel, jak za těmi protějšími dveřmi od zamčeného pokoje něco vydává divný zvuk. Nebo někdo? Opět potichu zavřel a vklouzl zpátky pod peřinu. Musí to vydržet do rána. Najednou si uvědomil, že divný zvuk se ozývá i zpoza stěny. Přetáhl si peřinu přes hlavu a rukou udělal trochu díru před pusou, aby mohl lépe dýchat. Zaplavil ho pocit bezpečí. Nesmím na to myslet, opakoval si tak dlouho, až znovu usnul.

„Vstávat, chtěl jsi budit, když jdu dávat králíkům,“ uslyšel nějaký hlas.

Oči plné ospalků zápasily s přívalem jasného světla. V otevřených dveřích stál děda a usmíval se na Káju. Ještě než vyskočil, zkontroloval budík, který ukazoval půl sedmé.

„Musím strašně čůrat,“ odpověděl, vklouzl do bačkor a protáhl se okolo dědy na chodbu zalitou denním světlem.

Před osmou hodinou už postával před vrátky a čekal na Pinkyho. Společně pak dorazili na plovárnu a pustili se do práce. Dnes měli v plánu vyčistit loděnici, to znamenalo všechno ven, zamést, potom zase všechno zpátky. Šlo jim to od ruky, takže měli hotovo pěknou chvíli před obědem.

„Vorazíme, pak na oběd,“ řekl Pinky a lehl si na sluníčkem ohřáté dřevěné molo.

Kája se položil vedle něj. Ruku si dal přes oči, aby mu do nich nešlo sluníčko. Zvuk vody padající ze splavu sváděl k usnutí. Zavřel oči a vtom si vzpomněl na dnešní noc. Posadil se a s pohledem upřeným do třpytící se vody povídá: „Pinky, potřeboval bych se tě na něco zeptat. Asi se mi budeš smát.“

Pinky se nadzvedl, opřel se o lokty a čekal, co z Káji vyleze. Ten ještě chvíli mlčel, potom se zhluboka nadechl a s pohledem pořád upřeným do vody začal vyprávět o tajemném pokoji a zvucích, které se z něj ozývají, i o těch, co slyší za stěnou. Když skončil, otočil se na Pinkyho, očekáváje jeho smích.

„Hele, Čárlí, je jasný, že žádný duchové nejsou. Všechno má většinou nějaké vysvětlení. Na druhou stranu, když může bejt bermundskej trojúhelník, kde se ztrácej lodě a letadla, tak proč by nemohlo

bejt něco divnýho u vás v baráku. Jednou jsem četl o paranormálních jevech a to bylo docela hustý. Vstávej, jdeme obědvat.“

Po cestě se domluvili, že až se nají, vyzvedne Káju doma. Tříkrát hvízdne, až bude u jejich domku, a půjdou pokračovat.

Ještě než se po obědě pustili do práce, což byla oprava vnitřního dřevěného obložení klubovny a oprava stolů, navrhl Pinky, že by se mohli kousek projet po řece. Otevřeli v klubovně všechny okenice a okna dokořán, aby se vyvětralo.

Loďka nehlučně klouzala po hladině. Klid a rytmické šplouchání ponořovaných pádel ukončil Pinky.

„Tak jsem přemýšlel o těch tvých starostech. Kdybys chtěl, přišel bych se k vám na to mrknout. Akorát je potřeba, aby staříci nebyli doma.“

„V neděli,“ vyhrkl Kája a otočil se na něj, „to chodí v půl desátý do kostela a vrací se na oběd ve dvanáct.“

„Yes, sire, a teď levá a zpátky. Čeká nás arbit.“

Kája musel uznat, že Pinky je fakt šikovný. On se taky snažil, takže nošení, přidržování, čištění a další činnosti Pinky označil jako excelentní výkon. Povedlo se jim opravit všechna uvolněná prkna obložení, židle i stůl byly zase pevné, navíc rozebrali

a kompletně vyčistili kamna a komín. Protože bylo ještě dost času, pustili se do oprav dřevěných okenic. Na závěr se rozhodli, že zítra změní harmonogram a začnou tady s venkovním nátěrem. Pak si vezmou zase dva dny na svou loď.

Večer, když Kája znavený uléhal do postele, ještě než otočil vypínačem, rozhlédl se po pokojíku. Počkej v neděli. Zhasl.

„Tak žádný vylomeniny, na oběd jsme doma,“ dávala babi kázání v neděli, když nasedali do embéčka.

Děda v nažehleném svátečním černém obleku zavřel mohutným třísknutím dveře auta. Kája vše poslušně odkýval. Netrvalo dlouho a hlasité písknutí oznámilo Pinkyho příchod.

„Tak jdeme na to,“ propnul spletené prsty obou rukou, až to zapraskalo.

Společně vešli do domu a zamířili nahoru do podkroví.

„Tak tady je můj pokoj,“ ukázal na levé dveře, „a tady je ten zamčený,“ naznačil rukou doprava Kája.

„Tak postupně, nejdřív tvůj pokoj,“ otevřel dveře Pinky.

Rozhlédl se, pak začal klepat na stěny, poslouchal a různě se vším hýbal.

„Hm, hele, ještě mě něco napadlo. Počkej tady, a jestli něco uslyšíš, vylez k tomu oknu na chodbě a zakřič.“

Po cestě ven otevřel zmíněné okno. Jakmile dole bouchly dveře, Kája si sedl na postel. Přesně. Přesně jako v noci se ozvaly ty zvuky. Nadskočil a už křičel z okna na Pinkyho.

„Pojď ven,“ dostal odpověď.

Vyběhl na dvorek a hledal, kde je Pinky.

Ten se najednou objevil na rohu domku a rukou mu naznačil, ať jde k němu. Kája hned spustil, že ty zvuky se ozvaly, že kdyby tam byl, tak by je musel slyšet.

„Brzdi, já ti přeci věřím. Mrkni na tu jabloň. Když jsem nad tím přemýšlel, napadlo mě tohle. Vidíš, jak se ta větev opírá o okap. No a jak jsem na ni vylezl a začal s ní hejbat, hned jsi začal křičet. Myslím, že když fouká vítr, větev se tře o okap a prostě to vrže. Vevnitř to dělá ty divný zvuky. Možnost taky je, že třeba na ni leze kočka a tím se ta větev hejbe. Stačí málo. Tak co?“

„Asi jo, to by mě fakt nenapadlo. Pinky, jsi machr,“ užasle a s uznáním odpověděl Kája.

„Tak jdeme na další, ne?“ štouchl ho Pinky do ramene.

„Myslím, že je to tenhle,“ sundal nenápadný obyčejný klíč z věšáčku a podával ho Pinkymu. Došli před tajemné dveře. Pinky pomalu vsunul klíč do dírky a ještě pomaleji s ním začal otáčet. Evidentně byl klíč správný. Cvaknutí v zámku oznámilo možnost vstoupit.

„Měl bys je otevřít sám.“

Kája chvíli váhal, ale za prvé není tma, za druhé není tu sám a za třetí není přece žádný srab. Přistoupil ke dveřím, zmáčkl kliku a rychle do nich strčil. Před očima se objevil půdní prostor, do kterého proudilo denní světlo tak, že místo chybějících střešních tašek byla vsunuta tabulka skla.

„Tak tady bych myslel na podobné vysvětlení. Protože na střešních stěnách není obložení, bude vítr profukovat pod taškama a máš tady zase ty tajemný zvuky. A je po záhadě.“

Protože bylo vidět jen před sebe, rozhodl se Kája nakouknout dovnitř. Vešel a rozhlížel se napravo a nalevo. Pinky vstoupil za ním.

Prázdný prostor s hrubou prkennou podlahou. Napravo nic, nalevo... Pinky sebou trhnul. Nalevo u stěny stála černá truhla. Okamžitě chytil Káju

za límec a vystrčil ho ven ze dveří. Zavřel, zamkl a s vysvětlením, že je hromadu hodin a můžou se vrátit staříci, ho strkal před sebou dolů po schodech. Klíč uložili na své místo.

„Takže záhady vyřešeny a shrnutí odpoledne v dílně,“ loučil se Pinky u vrátek a v dálce už byl slyšet motor embéčka.

Kája otevřel vrata od vjezdu i od garáže. Když staříci vjížděli dovnitř, salutoval jako voják.

„Tak co, nebál ses tu sám?“

„Dědo, jsem už přece velkej.“

6.

Pinky se po obědě natáhl ve svém pokoji na postel.

Očima přejížděl přes plakát Deep Purple, který visel na zdi u jeho hlavy. V žaludku ho tlačilo králičí stehno s dvanácti knedlíkama plus zelíčko, to vše zalité sklenkou studeného piva. Nedělní oběd měli všichni společně vždycky u babi a sklenku piva mu nalil děda, vedle kterého sedával. Takovéhle jídlo se prý musí zalít pořádným pitím, ale jedině z hnědý láhve. To se Pinkymu líbilo, mělo to rád. Nechápal sice rozdíl mezi zelenou a hnědou, ale věděl, že děda by se ze zelený láhve nenapil. To prý radši dešťovou vodu z kaluže. Složil ruce pod hlavu a přemýšlel nad dnešním dopolednem.

Uvědomoval si už dlouho, že mají s Kájou hodně společného. I on si v mladších letech vytrpěl různé posměšky, ani on nebyl pionýr a věděl, proč se na něj dívají ve škole soudružky a soudruzi učitelé skrz prsty. Nevadilo mu to, o to víc se snažil být samostatný a učenlivý. Chápal, že s Kájou asi nikdo nemluvil o věcech, na které i on si musel počkat, a jestli jsou jeho rodiče rozvedení, bude to asi ještě těžší. Rozhodl se, že to bude on, kdo Kájovi vše vysvětlí a bude ho ochraňovat. Má na to rok, co bude v devítce. „Přísahám,“ pronesl nahlas a na

stvrzení bouchl svými pěstmi proti sobě. Zavřel oči a začal sprádat taktiku, jak začít, po tom, co se stalo dnes dopoledne.

Pinky si vzpomněl na okamžik, kdy zahlédl u stěny černou truhlu. Ne že by se bál. Normálně by z toho nedělal žádnou vědu, ale tentokrát ano. Na sto procent si byl jistý, co to je za truhlu. Už takovou viděl.

Vše se odehrálo loni v létě. Prázdniny se zrovna lámaly na polovinu. Deštivý sobotní den už od rána nedával mnoho šancí co podniknout. Pinky se rozhodl něco kutit v dílně. Táta seděl v kuchyni u stolu, v ruce noviny a upíjel z velkého hrnku meltu. Pinky se zeptal, jestli může do dílny.

„Jasně, jenom nezapomeň, dvakrát měř, jednou řež. A bacha na prsty, máma by mě zabila. Kdyby něco, tak přijď, klidně ti pomůžu.“ Ještě se otázal, co bude tvořit, že by jako poradil.

„Napadlo mě udělat si takový podstavec na ten model tanku, co jsem slepoval.“

Jednalo se o plastový model německého tanku Tiger, který mu přivezl děda z minulé návštěvy svého bratra v Německu. Děda s babi tam jezdili každý rok na návštěvu.

V dílně opřený o ponk pozoroval přes okno dopadající kapky do tvořících se louží na dvoře.

Po chvíli vrzly dveře a v nich táta cedil skrz zuby: „Máma mě vyhnala spravit boty.“

Přistoupil k ponku a zeptal se, jak vymyslel ten podstavec.

„Asi nějak z tenkých prkýnek,“ rukama mu naznačoval svou představu Pinky.

„Hm, hm... blbost. Řízni to z plného, bude to jednodušší,“ poradil mu táta.

Pinky se pustil do hledání vhodného kusu dřeva. Táta mu ještě poradil, ať vyleze ve stodole na patro nad seno. Tam jsou přes vazníky položené různé rozměry prken a trámků, z těch určitě něco vybere. Nebo že půjde s ním a ukáže mu to.

Tak spolu vešli do stodoly.

V levé části, kde bylo uskladněno dříví na topení, vylezli po žebříku na patro se senem. Táta vytáhl starý těžký dřevěný žebřík k nim a opřel ho o horní trámy zhruba dva metry od štítové zdi. Pinky vylezl nahoru. Začal hledat, co by se mu hodilo. Z větracích otvorů sem proudilo jen slabé světlo.

Častokrát si hrával ve stodole na seně, ale sem nahoru nikdy nevylezl. Zespodu to nebylo nijak zajímavé. Jen prostě větší pruh prken položených přes trámy. Tenhle kousek stodoly nikdy neviděl. Opatrně nakračoval s pohledem na haldu všemožných kousků dřevěných profilů

naskládaných od kraje až ke zdi. Začne hledat od kraje a uvidí se, co najde. Kdyby to byl takový trámek akorát, tak by ho jen seřízl došikma, obrousil a hotovo. Přesně jak radil táta.

Pomalou se posunoval a přendával různé kousky. Některé byly zbytečně dlouhé, některé hrozně rozpraskané, až najednou nadzvedl tak podle něj něco akorát. Bohužel nešel vytáhnout. V šeru viděl, jak se druhý konec toho trámku ztrácí pod naskládanými hranoly úplně v rohu. Táta mezitím vylezl na žebřík a začal radit, ať za to pořádně vezme, že se to uvolní. Pinky uchopil volný konec oběma rukama, nadechl se, vší silou zabral směrem vzhůru a najednou cítil, že mu hranol vyklouzává z ruky. Uvolněný konec letěl nahoru doprovázený praskavým zvukem. Instinktivně se ohlédl na tátu, který se hned sápal nahoru k němu. Oba cítili stoupající prach zvířený dopadem starého dříví do sena pod nimi.

„Jsi v pořádku, Oťas?“

„Já jo, ale co s tím?“ ukazoval do rohu.

Táta obhlížel vzniklou situaci.

„No jo, tady v rohu byly jen dořezy prken, ty mohly být jen na kraji trámu a jak se s tím zahýbalo, tak se to uvolnilo a rozjelo. Přetáhneme přes to tyhle dlouhé fošny a hotovo. To, co spadlo, shodíme

dolů. Něco dáme do dílny, zbytek se rozřeže na topení.“

Srovnali vše, jak táta rozhodl, a slezli vytáhnout spadané dříví ze sena. Pinky se jako první brodil senem do rohu stodoly k zmeti dřevěného materiálu s tátou těsně v zádech. Ten zavelel, že Pinky mu bude podávat jednotlivé kusy a on je bude házet dolů. Po podaných pár kusech se na něj Pinky otočil s vytřeštěnýma očima.

„Co je, nezdržuj, ať to sviští.“

Koktajícím hlasem mu Pinky sdělil: „Tati, tady něco je.“

S úsměvem na tváři popošel k němu.

„Do prdele,“ pronesl.

Oba dva zírali do prohlubně v seně. Mezi trámký tam spočívala zaprášená truhla. Černá oprýskaná truhla se znakem na horní části.

„Běž domů, Oto.“

Během oběda nikdo nepromluvil. Až cinknutí sklizených talířů ve dřezu prolomilo mlčení. „Tak a teď jdeme k babi na kafe. Všichni a povinně,“ zavelel táta.

Bez řečí se přesunuli k babi a posadili se v kuchyni na místa, jak měli zvykem při nedělním obědě. Mára pomohla babi uvařit kafe, Ota dostal domácí bezinkovou limonádu. Ten si už v minulosti

několikrát musel vyslechnout babi kázání o životě, historii rodiny a podobně. Taky že spustila jako první.

„Oto, pamatuješ, jak jsem ti říkala, koho se musíš v životě bát? Nejvíc Boha,“ očima vzhlédla vzhůru, „potom svojí babi,“ to se usmála „a potom komunistů,“ dodala zase již vážně.

Ota odpověděl, že si to pamatuje.

Potom musel slíbit, že všechno, co se u nich povídá, musí u nich zůstat. Máma, která seděla vedle něj, ho pohladila po vlasech, jako kdyby mu bylo pět. Další hodinu poslouchal babi vyprávění o své rodině, o rodině dědy, o tom, co jim komunisti vzali a jak to měli po válce tady na malém městě těžký. Vyprávěla o tetách a strýcích, kteří žijí v západním Německu a jak tam jezdí každý rok na návštěvu a jak tam chodí na hřbitov. Letos je tam prý komunisti nepustí.

Táta doplnil, jak musí být Ota opatrný ve škole, aby nic nevyprávěl a neprozradil ani kamarádům. Upozornil ho na rodiče spolužáků, o kterých se ví, že jsou politicky aktivní, a bacha si prý má dávat hlavně na ty, o kterých se to neví.

„Odteď jsi prostě dospělý.“

Půlku vyprávění už Ota znal. Hodně si toho taky během let domyslel a mnohé pochopil. Neměl

problém držet se ve škole zpátky. Věděl, že je Němec. Další rady a informace přidala máma a pak ticho. Ota hypnotizoval svou limonádu. V hlavě mu jako semínko klíčila otázka, kterou zatím nikdo nepoložil a na kterou on čekal nějakou odpověď.

Truhla.

Černá truhla.

Má se zeptat? Najednou se mu zdálo, jako by mu kdosi otevíral nějaký šuplík v hlavě, kde byla ta otázka uschována. Otrásl se zimou.

„Neptej se,“ německy přerušil nastalé ticho děda.

Doteď nepromluvil, jen rukama svíral svůj oblíbený hrnek s kávou. Velký porcelánový hrnek s kresbou kostelíka, pod kterým bylo ozdobným písmem napsáno Tsugberg. Ota se nechápavě podíval na dědu. Ten měl zavřené oči.

„Neptej se, teď ne. Až přijde čas, všechno ti řeknu. Slibuju.“

Otevřel oči a pohlédl na svého vnuka. Viděl sebe, jen o pěknou řádku let zpátky. Ota vůbec nechápal, co se děje. Jasně že dědu měl rád. Vždycky na něj měl čas, všechno ho učil v dílně, na zahradě a on strašně rád poslouchal jeho vyprávění, jaké to bylo dřív. Nikdy na něj nezvýšil hlas, natož aby mu dal pohlavek. Ota se nahnul

k dědovi, objal ho kolem ramen a do ucha mu německy zašeptal: „Mám tě rád, dědo.“

Nikdo z ostatních se na nic netroufal zeptat, jen němě hleděli na dvě stejné tváře, stejnou krev, čtyři oči náhle plných slz.

„Tak a končím dnešní mimořádnou poradou,“ prohlásil vítězně táta.

Babi stočila řeč na počasí, prý bude alespoň zalito. Na to už vesele děda odpověděl, že louže v létě je horší než hovno na botě. Všichni se tomuhle přirovnání začali strašně smát. Kromě babi, která se chytla na prsou, „mein gottt.“

Večer přišel za Otou do pokoje táta. S rukama za zády povídá: „Tak doufám, že jsi to nějak pobral do toho kyblíku, co máš na krku. Dáme chlapskou řeč?“

„Jasan.“

„No jen jsem si chtěl popovídat soukromě o tom dnešku.“

„Tati, nech to klidně být, akorát že nemám to dřevo na podstavec,“ s úsměvem odpověděl Ota.

„Máš ho v dílně na ponku, odřízl jsem ti půl metru.“

„Tak to dík.“

Otec se podrblal ve vlasech a pokračoval.

„Zajímavý je, že jako kluk jsem prolezl tady u nás úplně všechno. Sklep, dílnu, půdu a ve stodole nebylo místo, kam bych nenahlídnul. Nechápu, jak mohla být ta truhla schovaná, že jsem ji neobjevil. Jo, víme, děda byl ve válce, od toho trochu kulhá. V té době museli do války všichni. Kolikrát jsem se ho ptal na to, jak to bylo, ale nikdy mi neodpověděl. Nikdy. Ani když jsem byl už dospělý. Pak jsem to jeho mlčení už respektoval. Takže jestli tobě řekl, že ti to vysvětlí, tak vysvětlí. Děda drží slovo. Doufám, že mi to pak řekneš,“ ještě šibalsky dodal.

Ota se zamyslel: „Hm, pokud to děda dovolí, tak řeknu. Tati, co myslíš, že v té truhle je?“

„Těžko říct, lidi si schovávají všemožný věci. Zlato černýho korzára tam asi nebude, živá voda taky ne, tak je to jedno. Ale jednou se to dozvíš.“

„No jo, ale kdy je jednou?“

Otec pokrčil rameny: „To nevím, teď už to je jen mezi tebou a dědou.“

Toho večera, než ulehl do postele, vyndal ze šuplíku legitimaci do obecní knihovny. V pondělí si půjčí něco o druhé světové válce. Zkusí se dozvědět víc, než probírali ve škole.

Do konce prázdnin byl nejpilnější čtenář z celého městečka. Vše konzultoval s tátou, který ho upozornil na osvobození západních Čech

Američanama a na otevření druhé fronty. Při slunečném letním počasí četl venku na zahradě. Na staré kostkované dece, záda opřena o kmen jabloně. Při pohledu na stodolu před ním se vždycky zamyslel, kde asi je. Kde asi je teď ta truhla. Věděl jen jedno. Truhla měla svého strážce. Orlici s obrovskými roztaženými křídly, která ve spárech drží v kruhu umístěný hákový kříž. Strážce, kterého viděl na víku černé truhly.

„No asi přišel čas,“ řekl nahlas Pinky a zvedl se z postele. S odhodláním zamířil za dědou. Našel ho na zahradě, kde otáčel sušící se trávu.

„Ahoj, dědo.“

„Jdeš pozdě, už to mám skoro hotový,“ odpověděl děda, aniž by se otočil.

„Musím s tebou mluvit. Musím s tebou mluvit o té truhle.“

Hrábě v rukou se zastavily a děda ztuhnul. Pomalu se otočil a zabodl pohled do Pinkyho.

„Ale já ti slíbil, že až přijde čas,“ znovu se vracel k práci.

„Dneska jsem takovou truhlu viděl u Wachtlů.“

Děda chvíli nehnutě stál, pak pustil hrábě z rukou a naznačil, ať jde za ním. Zavedl ho do stodoly k uskladněnému dřevu. Sundal dva kulaté

špalky, udělal z nich sedátka a pokynul Pinkymu, aby si sedl. Tváří v tvář ho vybědl k vyprávění. Děda pozorně naslouchal, prsty rukou propletené a palce se mu točily okolo sebe.

„Sakra,“ utrousil, jakmile Pinky skončil. Chvilí přemýšlel, zvedl se a začal přecházet po stodole. „Tohle je vážná věc.“

Znovu se usadil na dřevěný špalek.

„Navrhuju tohle,“ začal opatrně „slíbil jsem, že ti vše řeknu, až přijde čas. Ten čas ještě nepřišel, ale je tu jistá okolnost, kdy je potřeba něco udělat. Uděláme chlapeckou dohodu. Dnes ti řeknu část a ty uděláš přesně, co ti řeknu. Zbytek se dozvíš, až ti bude osmnáct let. Ruku na to.“

Pinky vložil ruku do dědovy mohutné dlaně.

„Souhlasím. Tři roky není tak dlouho.“

Po chvíli ticha se děda rozhlédl okolo sebe, zhluboka se nadechl a tlumeným hlasem začal vyprávět.

„Táta mi říkal, že čteš hodně knihy o válce. Jak jsme se dohodli, až ti bude osmnáct, svěřím ti svůj příběh. Příběh z války. Od té hrozné doby jsem o tom s nikým nemluvil. Přes třicet let se vyhýbám všemu, co válku připomíná. Prvně tenhle stav narušila loňská patálie tady ve stodole a teď po roce tohle. Asi je to znamení. Vím moc dobře, jak je

těžký žít s nějakým tajemstvím. Ty tajemství střežíš už rok, moc dobře to vím a věřím ti. Jsi moje krev. Teď to budeš mít ještě těžší.“

Na chvílku se odmlčel.

„Sloužil jsem v německé armádě. Kde a jako co, je teď jedno. Do války tenkrát museli všichni. Během války jsem se dostal domů jednou. Důležitý teď pro tebe je, abys věděl, že z tohoto města naše rodina nepochází. Doma nás bylo víc dětí. Ne všichni jsou za hranicemi. Jeden můj bratr tu zůstal se mnou.“

Ota nechápavě zavrtěl hlavou. Děda sklonil hlavu.

„Jo, je to tak. Od konce války jsem ho v Čechách neviděl. Muselo a musí to tak být.“

„Počkej, počkej, chceš říct, že je tady někde v Čechách?“

Děda zvedl hlavu a ještě tišeji řekl: „Ne v Čechách, on je tady. Tady ve městě. Je to děda toho tvýho kamaráda Káji.“

Ota civěl s otevřenou pusou na dědu.

„Proto je to takovej průser. Zatím si pamatuj, že ne každý je ten, za koho se vydává. Ty truhly, co jsi viděl, jsou takový vojenský zavazadla. Tyhle byly vyrobený na zakázku jako dárky. Měli jsme je dávno spálit. Tak to by snad stačilo a teď musíme vymyslet,

jak to vyřešit. Myslíš, že opravdu Kája tu truhlu neviděl?“

Ota tohle už neslyšel. Myšlenkami byl jinde. Tak Kája je vlastně příbuznej, tak proto je tady babi Wachtlová jak doma, tak proto...

„Haló, posloucháš mě? Chápu, že je toho na tebe dost, ale teď dávej pozor,“ cvrnknul děda lehce Otu prstem do nosu.

„Jo, poslouchám.“

„Tak co, viděl tu truhlu?“

„No já myslím, že asi ne. Ale možná že jo. Dědo, já fakt nevím, jak jsem si jí všiml, hned jsem ho vystrčil zpátky ze dveří. Byla to chvilka.“

„Dobře, dobře. Tak co můžeme dělat. Můžeme dát zprávu babi Wachtlový, až tu bude. To ale může vést k nějakému průseru. Jsme už starý a snadno uděláme kopanec. Nebo to všechno nechat spát a ty nějak opatrně zjistíš, co Kája viděl. Ale hergot opatrně. Možná by když tak stačilo vysvětlit, že máme podobnou truhlu a skladujeme v ní třeba starý fotky nebo něco jako na památku. Třeba, třeba svatební šaty. Ty si ženský schovávají a malého kluka to zajímat nebude!“

„No to by asi šlo. Myslím, že mi Kája věří. Půjdu pro něj a vrátíme se sem dělat na lodi. Při práci se ho nějak šikovně budu vyptávat,“ navrhl Ota.

„Tak domluveno. Snad se to povede. A Oto, držet jazyk za zuby, nikomu ani muk. Pokud nebude třeba, nebudeme ani my o tom více mluvit,“ ukončil děda rozhovor.

Poslední slova ale patřila Otovi: „Je mi to jasné a dědo, nezapomeň. Za tři roky.“

„Dobrý den, paní Wachtlová, máte doma Káju?“ pozdravil Pinky starou paní, co vykoukla z okna, když zadrnčel domovní zvonek.

„Ahoj, Otíku, ty naděláš rámusu. Já už myslela, že hoří. Skoč dozadu, někde se tam poflakuje s dědou.“

Chvíli váhal, než otevřel vrátka. Nebyl si úplně jistý, jak se dokáže tvářit před starým panem Wachtlem po tom, co se dnes dozvěděl. Už po cestě se mu hlavou honila spousta myšlenek. Zdravil už z dálky, jakmile je uviděl.

Oba mu odpověděli a Kája hned ukazoval na větev, kterou rozřezávali na drobné kousky. Spiklenecky Pinkymu vysvětloval, že je to jedna blbá větev, co překážela u střechy. Chytřej kluk, blesklo Pinkymu v hlavě a umocnilo to v něm

pocit, že všechno bude dobrý. Pomohl jim odnést nasekané kousky do kůlny na dřevo a vyrazili do dílny.

Cestou Kája vyprávěl, jak dědovi řekl, že si všiml té větve a že taky může pěkně poškodit okap, nebo po ní lezou kočky na střechu a nebo by tam taky mohla vylézt kuna a to je pěkná bestie. To s tou kunou četl v nějaký knížce. Děda se prý zasmál, a ta kuna, to prej je vážná věc, a navrhuje teda tu větev uříznout. Po obědě se na to vrhli. Jenom babi nadávala, ať nepadne ze štaflí, nebo se prej zabije.

„Tak, pustíme se do výroby sedátek. Ty starý, co jsme vyndali, rozebereme, jednotlivý kusy obkreslíme sem na to prkno a pak to vyřežeme a obrousíme. Každěj jedno a jedem,“ spustil Pinky, když přišli do dílny.

Šlo jim to dobře. Kája vše dělal jako Pinky. Když měli začít brousit jednotlivé díly sedátek, rozhodli se pro pauzu.

„Teda musím, Čárlí, uznat, že s tím dědou si to skoulel pěkně. Trochu sem popřemýšlel o tom hučení z toho vedlejšího pokoje, ale asi se s tím člověče nedá nic dělat. Prostě ty škvíry mezi taškama a škvíra pode dveřma fungujou jako píšťalka. Když bude foukat jo silnej vítr, tak

to určitě se budou i ty tašky trochu nadzvedávat a jako klapat. Myslím.“

„To je dobrý, Pinky, teď už vím, že holt vítr umí kouzlit. Je to jako meluzína v komíně. Nejsem malej, ale přiznávám, že jsem se někdy trochu bál. Myslel jsem si, že tam bude něco schováno, a vono tam stará nějaká krabice a věšák, jinak nic. No paráda. Nechápu, proč ten kumbál zamykají.“

Piky sebou škubnul. Už se chtěl zeptat, jakej sakra věšák. Copak jsem slepej? Zareagoval ale opatrně, a když si to později opakoval, snad dobře.

„No je fakt, do takovejch kumbálů se strká jenom harampádí. Vono taky ty dveře budou zamykat asi kvůli tomu, aby se třeba samy neotevřely a nebyl průvan. Taky by to hučení bylo slyšet až dolů. Navíc staříky bolí nohy a nechtějí chodit nahoru do schodů.“

Kája se zahleděl z okna dílny na dvůr, kde zrovna přecházel Pinkyho děda. Jako by toho pána odněkud znal, pomyslel si. No jo, vždyť je to Pinkyho děda.

„Pinky?“ otázal se a pořád se díval z okna.
„Děkuju.“

„Za co, vole?“

Kája otočil hlavu k němu.

„Za to, že jsi se mi nesmál.“

„Bafni šmirgl a jedem. Za chvíli musíš domů.“

Když skončili, na ponku ležely dvě zcela nové sedačky do jejich lodi. Ještě než se rozloučili, ukázal Pinky Kájovi soupravu na laminování, s kterou se zítra pustí do těch děr. Má to prý naštudovaný, teda nechal si poradit od táty, který jim když tak v případě nouze pomůže. Má dovolenou. Sraz v devět.

Toho večera i ty další po celé prázdniny, které toho roku trávil u babi, už Kája spal v klidu. Když byl vítr a ozval se dříve tajemný zvuk z pokoje naproti, jen se usmál a napadlo ho, že kdyby měl mladšího bráchu, mohl by ho s tím zvukem pěkně strašit a vymýšlet strašidelný historky. Naopak toho večera a i dalších několik dní po celý zbytek prázdnin toho roku už Pinky klidně nespál. Uvědomoval si tíhu a vážnost, kterou částečně náhodou, částečně svou zvědavostí na sebe převzal. Byl hrdý na to, jak mu děda věří. Byl hrdý na to, že se stal strážcem opravdového tajemství. Toho večera si ze střípků dědova vyprávění zkoušel postavit nějaký smysluplný příběh. Nešlo to. Věděl, že by mohl vymyslet tisíc příběhů, a přitom se žádný nebude ani částečně podobat tomu, který mu slíbil odhalit děda. Musí počkat tři roky. Tři dlouhé roky. Jasno měl v jednom ale hned. Příklad o ochraně

Káji měla a má svůj smysl. Druhý den ráno vyběhl jen v trenýrkách za stodolu. Jak předpokládal, děda tam sekal trávu pro králíky. Přiběhl k němu, poplácal ho chlapsky po ramenou a povídá: „Dědo, myslím, že bude hezky, věř mi.“

Děda se za odbíhajícím Otou ani neotočil.

„Snad máš pravdu.“

7.

Dny plynuly jako voda v řece.

Možná rychleji.

Konec prázdnin se přiblížil. Ota s Kájou měli hotové všechny práce na loděnici a to ještě pomohli holkám s nátěrem plotu.

Práce na lodi byly také u konce. Díry v lodi jim daly zabrat. Zacházet s laminovací soupravou nebylo snadné, ale Pinky odmítal požádat tátu o pomoc. Neustále opakoval, že to zvládnou. Sice načuchaní smradu z lepidel, zaprášení od neustálého přebušování, ale dokázali to. Týden před koncem prázdnin seděli na stoličkách u ponku a obhlíželi svůj majetek. Právě dokončili nátěr lodi. Shodli se, že horní půlku natrou tmavě zelenou barvou a spodní bílou.

„Jo jo, tahle kombinace přesně zapadá do mejch plánů,“ hodnotil jejich výtvar Pinky.

„Jestli mi dáš důvěru, večer dodělám pár detailů.“

Kája samozřejmě souhlasil. Většinu nátěru dělal Pinky. Kája nechápal, proč se mu barva pořád nějak maže, táhne, nejde roztírat a jeho parták je takový mistr. Obdivoval, jak Pinky umí kreslit jenom obyčejnou tužkou, jak umí vzít suverénně každé

náradí do ruky a se vším si poradí jak dospělý. I když i on dostal několikrát pochvalu za odvedenou práci. Třeba jak natřel lakem sedátka a pak je přišrouboval, což nebylo pro něj tak jednoduchý. Pinky po něm všechno kontroloval a utahoval.

„Navrhuju zítra ji pokřtít,“ pronesl spiklenecky Pinky a šel Káju vyprovodit k vrátkům na zahradu.

„Co se pořád směješ?“

„Nápad, Čarlí, mám skvělej nápad. Čus,“ rozloučil se Pinky.

„Dobrý den, pane Müller,“ pozdravil Kája dědu, který vyšel ze stavení a sedl si na lavičku u dveří.

„Nevíte, kde je Ota? Dílna je zamčená.“

„Pojď si sednout, musíš počkat. Běžel do krámu pro noviny.“

Bylo krásné ráno, trochu chladnější, ale nebe bez jediného mráčku dávalo naději na hezký den.

„Tak prý máte hotovo.“

Chlapec se zašklebil a odpověděl: „To víte, nejsme žádný bábovky.“

Oba se rozesmáli.

„Tak tady je máš a teď ty,“ podával určitě Pinky noviny dědovi.

Ten se zvedl z lavičky, odešel dovnitř, aby se za chvíli vrátil s hnědou lahví piva v ruce a podal ji

Pinkymu. Ten kývl na Káju a podal mu klíč od dílny se slovy: „Jdeme, tady máš klíč od trezoru.“

Večer vše dokonale naplánoval.

Kája odemkl dílnu a otočil se na Pinkyho. Ten mu pokynul, ať vstoupí. Ihned uviděl, že předek a zadek loď je zakrytý starou dekou. Další deka schovávala něco postaveného u zdi za lodí. Přešli k uklizenému ponku, na kterém byl jen štětec, hadr a nádoba s bílou barvou. Pinky odložil láhev piva k ostatním předmětům na ponku.

„Tak a je to tady. Vážený spolujemiteli, je na tobě, abys odhalil naše společné dílo.“

Kája nejdřív nechápal, proč je loď tak napůl schovaná. Jako by ji včera večer neviděl. Nechtěl ale zkazit dobrou zábavu a tak dvěma kolíbavými kroky přistoupil k předku lodi, uchopil deku a škubnul s ní stranou.

Zůstal stát jako přikovaný, otevřená pusa, vykulené oči. Odstoupil od lodi a ohromený tím, co vidí, zkoumal její předek.

Spodní bílou část zdobila dokonalá malba obrovské otevřené tlamy s ostrými zuby. Kousek dál na každé straně snad opravdové oko.

„Žralok! Ta loď vypadá jako opravdový žralok!“ zvolal Kája a otočil se na Pinkyho.

„Takže líbí?“ zeptal se Pinky s úsměvem a rukama složenýma na hrudi.

„Děláš si srandu, nic krásnějšího jsem v životě neviděl.“

„No tak bys měl pokračovat,“ a ukázal Kájovi na zadek lodi.

Ten se bez váhání přesunul a opět škubnul s dekou.

„Green Devil,“ přečetl zelenou barvou vyvedený nápis.

Nechápavě se otočil.

„Je to anglicky, čte se to grýndevil a v překladu to znamená Zelený ďábel. Dovolil jsem si vymyslet tohle jméno. Každá loď musí mít jméno, aby posádka měla při plavbě štěstí. Jestli souhlasíš, potvrdíme to.“

„To je skvělý jméno. Potvrzuju!“

„Takhle ne, pojd' sem.“

Kája přistoupil k Pinkymu. Ten ho uchopil za ruku a štětcem z ponku namočeným v bílé barvě mu natřel celou dlaň i s prsty. To samé udělal se svou rukou. Přistoupili k zadku lodi a na zelenou horní část Pinky přitiskl nabarvenou ruku.

„Ty vedle.“

Kája opatrně položil ruku na loď. Současně odlepili ruce. Na zelené barvě svítily dva bílé otisky lidských rukou.

„Tím je potvrzeno, že loď má jméno a je naše.“

Trvalo pěknou chvíli, než se jim podařilo hadrem máčeným v ředidle ruce umýt.

„Tak teď je potřeba loď pokřtít. Děda mi navrhl, že když nemáme svěcenou vodu, máme použít pivo. Z hnědý láhve. Tam prej musí podle něj být ještě lepší voda než svěcená.“

„No když to říká tvůj děda, tak asi jo.“

Pinky otevřel láhev a se slovy „křtíme tě jménem Grýn Devil“ polil před lodí.

Potom opakoval rituál ve vši vážnosti Kája.

„To bysme měli. Zbývá poslední věc. Sundej tu deku, co visí za lodí.“

Kája stáhl deku k sobě. Před ním se objevila dvě pádla.

„To vpravo je tvoje. Makal jsem na tom tejden po večerech, tak snad se ti líbí.“

Kája uchopil jemu určené pádlo. Obroušené, nově nalakované a na spodku hrany nakreslená část žraločí tlamy.

„To je fakt pro mě?“

Dětské oči se naplnily slanou bezbarvou tekutinou.

„Tak jest. Je tvoje. Moc se neraduj. Musel jsem si půjčit na barvy od dědy padesát pět korun. Slíbil jsem, že na podzim očešeme jablka na zahradě.“

„Klidně očešu i všechno listí ze stromů,“
radostně odpověděl Kája.

Poslední den stejně jako většina dní tehdejších prázdnin byl prozářen slunečním svitem. Jen místy se na blankytně modré obloze pomalu táhl malý mráček. Kola dřevěného vozíku rámusila na prašné cestě stejně jako před dvěma měsíci. Dva chlapci rozdílného věku, ale oba s pocitem mistrů světa mířili s drahocenným nákladem na plovárnu. Poslední den prázdnin se vždycky scházeli všichni členové vodáckého oddílu na pohodovou projížďku po řece, následně opekli burty na ohni a hráli na kytaru.

Příjezd Pinkyho s Čarlím vyvolal poprask u všech přítomných. Obdivovali opravenou loď, zejména pak její příď. Tlama žraloka se líbila všem a obdivné reakce vyvolala i opravená pádla.

„Takže, ještě než vyrazíme na vodu, chci všem poděkovat za práce, které se tu během prázdnin udělaly. Sami vidíte, jak to tu prokouklo. Můžeme být pyšný, jak to tu máme hezký,“ začal proslov přede všemi shromážděnými Chosé.

„Největší kus práce odvedli Pinky a Čarlí, za což jim patří velký dík. Smekám svůj klobouk starého mořského vlka, který jsem si sakra nechal v klubovně, a potom u ohně navrhuju dát jim buřta navíc. A teď třikrát hip hip hurá.“

Dozněl sborový pokřik a všichni se hrnuli s loděmi na vodu. Posádka Zeleného ďábla uzavírala frontu loděk pohupujících se na klidné hladině řeky. Zvuky šplouchání pádel, smích a občasné omluvné pozdravy rybářům, sedícím na břehu, dotvářely příjemnou atmosféru plavby.

Po návratu rozdělali oheň a zanedlouho už okolní vzduch čpěl kouřem a neodolatelnou vůní opékajících se špekáčků. Jak zazněly struny kytary a holky začaly zpívat, přistoupil Chosé k Pinkymu a povídá: „Pojď se mnou na molo.“

Chvilku mlčky stáli a koukali na řeku.

„Ty vole, je nádherná, fakt. No jak bych to řekl, myslím ale, že až ji uvidí nějaký soudruh z vedení SSM, jsme v prdeli. Chápu, Zeljonaja rybka by asi nebylo to pravý jméno. Pochop, z politickýho hlediska je potřeba bejt opatrněj a my tu máme svůj klid, nikdo nám nic nenařizuje, nikdo nás nekontroluje. Považujou nás za takový odpad mládeže, co jim jinde nekazí reputaci, ale přesto je společensky činnej. Nikomu ale z přítomných do

hlavy nevidíš, a kdo kde co vypráví, taky nemůžeš tušit.“

„Co navrhuješ?“ zeptal se Pinky.

„Přemýšlel jsem o tom. Loď je pokřtěná, nedá se nic dělat. Takový je vodácký zákon. Takže já bych vyrobil tabulku z plechu, na kterou bych třeba napsal monogramy posádky a na dva šroubky bych ji přidělal přes pravé jméno. Je to vysoko, zatékat nebude. Ale je to vaše loď, nic ti nenařizuju, jen nad tím uvažuj.“

Pinky přemýšlel okamžitě. Třetí bod, koho se má bát podle babi, je jasný.

„Udělám to podle tebe. Vůbec mi to nedošlo.“

Chosé ho poplácal po rameni.

„Jdeme k ohni.“

Pinky přisedl ke Kájovi a vysvětlil mu, co ho napadlo.

Byla nebyla jedna loď, která se jmenovala Green Devil. Když vyplula na svou první plavbu, všichni ji obdivovali. Od toho dne ale již nikdo loď s tímto názvem nespatriil. Ačkoli ji měli všichni na očích a některá ji mohla připomínat, jen její právoplatní majitelé věděli, která to je. Jen oni věděli, že její jméno skrývá cedulka s nápisem O. M. K. W.

Začal nový školní rok. Pinky i Kája nastupovali do dalšího ročníku s několika centimetry navíc. Zdálo se to neuvěřitelné, ale oba dva přes prázdniny pěkně vytáhli. Pinky ve své třídě o hlavu převyšoval spolužáky a jeho atletická postava budila respekt. Kája se etabloval v novém prostředí druhého stupně základní školy bez problémů, a to i díky Pinkymu. Zanedlouho celá škola věděla, že tenhle páťák má zdatné zastání.

Začátkem září také Kájovi dorazil dopis od Igora. Sděloval, jak ukončil třídu a že byli celá rodina na výletě u Černého moře.

Téhož dne Kája odepsal.

Stručně vylíčil, že o prázdninách byl u babi, že s kamarádem opravovali loď a ta je jejich. Až někdy přijede, tak ho v ní sveze. S překladem si hlavu moc nelámal a několikrát napsal slovíčko česky.

Den za dnem ubíhal další rok jednoho obyčejného dětského života.

Doma měl Kája klid. Zajetý řád škola, domácí práce, vodácký oddíl, občas ven s klukama ze třídy. Ve škole se učil dobře, žádné průšvihy ani stížnosti. Dodržoval pravidla a rady, které mu stále připomínal Pinky. Máma neměla jediný důvod mu něco zakazovat, a tak nebyl žádný problém, když přišel domů později nebo ji o něco žádal. I ona si

uvědomovala, že se o něj nestará, jak by měla, ale bohužel práce na směny ji vyčerpávala, a když byla doma, většinou všechen čas prospala.

Káju trochu mrzel táta.

Vůbec se neozýval. Ani babi nevěděla, co s ním je. Jednou mu máma řekla, že je někde na druhém konci republiky.

Přespávání u babi se stalo také pravidlem. Jednou v sobotu, když pomáhal skládat uhlí, mu děda řekl, že když je tam tak často, nechá udělat do toho pokoje okno. Další týden tam bylo.

S Pinkym to byla paráda.

Pořád ho něco učil, vysvětloval a seznamoval se svými nápady nebo výmysly. Většina témat se točila kolem vodáctví, lodí, skautingu a hodně času mluvili o druhé světové válce. Pinky neustále četl nějaké knížky. Potom o tom vyprávěl a přidával svůj komentář. Scházeli se většinou v dílně nebo chodili do klubovny vodáka. Občas jen tak seděli u Pinkyho v pokoji, což bylo nazýváno hudební výchovou. Z reproduktorů připojených ke kotoučovému magnetofonu se ozývaly většinou skladby Deep Purple a Led Zeppelin, do té doby Kájovi absolutně neznámá hudba. Na dotaz, kde bere takovou muziku a plakáty, které má na zdi, vždy Pinky odpověděl, že mu to vozí tátův

kamarád, co jezdí s kamionem za hranice. Jednou, když seděli v dílně, vytáhl Pinky ze zásuvky barevný časopis, kde na přední straně byl nějaký děsně namakaný chlápek a vedle něj stál asi zlatý pohár. Prý je to Arnold a Pinky by chtěl být taky takový vazoun. Toho dne se pustili do výroby činek a udělali hrazdu na shyby. Provizorní tělocvična vyrostla na plácku ve stodole vedle dříví a Kája se později dozvěděl, že jeho kamarád tam cvičí každý den dvě hodiny.

Během toho školního roku Kája neskutečně zmoudřel. Díky Pinkymu, který měl stále na paměti, co si slíbil.

Dní s blankytně modrou oblohou přibývalo, vzduch se oteplil a čas pomalu přivál začátek dalších prázdnin. Klubovnou vodáckého oddílu se ozývaly hlasy přítomných chlapců a dívek. Nedávné deště zvedly hladinu řeky, a tak Chosé vydal jasný zákaz. Dnes na vodu nikdo nevyjede. Nesouhlasit se nikdo neodvážil, navíc o zábavu měli postaráno. Na druhou polovinu prázdnin plánoval oddíl výjezd na řeku Lužnici a s tím spojené organizační záležitosti dávaly všem účastníkům zabrat.

Pinky a Kája jet neměli. Chosému řekli, že by tu byli zbytečný, když se bude projednávat ten výlet, tak půjdou otevřít loděnici, ať větrá, a pak se vyvalí

na sluníčku. Seděli na prahu loděnice. Jen kousek pod nimi se valila zvednutá hladina řeky. Jindy poklidný jez na pravé straně mohutně burácel pod náporom valící se vody. Pinky ukázal tím směrem.

„Jednou jsem to zažil. Před dvěma lety byla na jaře podobná povodeň. Tenkrát přšlo a na vodáka nikdo nepřišel. Jenom Chosé a já. Chosé řekl, že když už jsme tady, můžeme tu vodu zkusit. Vzali jsme si vesty a šli na to. Byla to paráda. Voda byla rychlá, jeli jsme jako blesk po proudu. Řeka se vylila na pole, tak jsme měli možnost zajet až k zahrádkám, co jsou tam dole. Zpátky to byla šílená makačka. Proud měl hroznou sílu. Když se nám podařilo dostat se k loděnici, funěl jsem jak lokomotiva. To nejhezčí ale přišlo potom. Chosé řekl, že největší výzva je ten jez, pohledem ukázal Pinky doprava.

„Chosé navrhl zajet se pohoupat k jezu. Mělo to svá pravidla a fakt šlo o kejhák. Jeli jsme přímo k jezu, loď jsme museli držet pořád kolmo. Asi tak metr před padající vodou bylo cítit, jak nás to vtahuje. Pod náma zuřil válec vody a snad jsem ho i slyšel, jak křičí, chci vás. Tak vehementně jsem nikdy pádlem dozadu nezabíral. Chvíli trvalo, než nás to pustilo. Když jsem vystupoval z lodi na břeh, třásl jsem se po celém těle. Nic tak hrozného